

Valéria Oszatná

TRBLIETKY ČASU II.

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-560-0221-6

VALÉRIA OSZTATNÁ

TRBLIETKY ČASU

II. diel

Grafická a technická spolupráca: Franko Štefan, Szekeres František
Ličko Michal

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0224-7

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v akejkoľvek forme, bez písomného povolenia od autora.

Facebook: Lily Wonderland

E-mail: lilywonderland2012@gmail.com

www.lilywonderland2012.webnode.sk

Predslov

Aký je dlhý život človeka...

Spomienky sa vynárajú nezávisle od seba a často nestačí tisícstranová kniha, aby sa jej strany zaplnili prežitkom.

Keď si už človek myslí, že zrekapituloval celý život, stáva sa toto tvrdenie klamstvom a zistí, že toho o sebe a svojich spomienkach ešte veľa vynechal.

Sen je však niekedy odpoveďou na problémy, pocity, ktorým v skutočnom živote nedovolíme, aby si prerazili cestu na svetlo. Sny môžu pomôcť, lebo nie sú nebezpečné pokiaľ ich snívame, pokiaľ sa dokážeme prebudiť a zistiť, prečo sa objavili.

Pretože sny zdajú sa byť mnohokrát skutočné, snívať však skutočnosť, je mnohokrát nebezpečnejšie...

Odkiaľ

Odkiaľ pochádza láska, kde skláňa hlavu,

keď jeden deň tu bola a druhý stratila sa?

Je možné zvoliť iný smer, bežať, odísť,

skryť sa na mieste, ktoré nemôžeš nájsť,

pretože je uzatvorené na sedem zámkov?

Nikdy si nepoznala, nikdy si nevidela,

ale vidíš, poznáš srdcom,

on je jediná láska tvoja, i keď sklamal svoj život.

Je s tebou v každom kroku, drží ťa za ruky,

túži vrátiť sa, ale ak máš byť šťastná, otáča smer,

vyberá ťažšiu cestu života.

Iba aby si mohla byť šťastná, mysliať si, že zabudol,

aby si bola schopná pustiť, dostať sa cez neho.

On však nerátal s možnosťou,
že je tvoj svet, univerzum.

Spomienka vtesaná do srdca,
láska nikdy nekončiaca, neoklamaná.

Všetko čo sa udialo malo však dôvod.

Ty však nemala by si zostávať v minulosti,
ale žiaľ, nemáš budúcnosť v tejto tiesni.

Zázrak

Ak nevieš, kde ho hľadať, lebo nepoznáš jeho tvár,
keď s poslednou prosbou opúšťať ho podaním ruky,
keď vyrvú ti srdce a ty pomaly vykrvácaš,
vtedy prichádza pravda, ktorú si vyvolala.
Motýľ rozprestrie krídla,
vzlietne vysoko, aby sa dotkol nebeských brán.
Keď ťa pobozká sen a ty čakáš iba na to, aby tam bol,
aby sa dotkol tvojej duši, vyčaril úsmev na tvári,
a prebúdajúc sa myslíš na to, že je to iba zázrak.
A keď zazrieš ho kdesi tak ďaleko, srdce vyžaruje radosť.
Jeho meno vyryté zostane navždy v tvojom srdci,
ani krvavé pazúry nemohli vyrvať anjelský sen.
A keď sa ťa sen znova dotkne,
tvoje pranie sa stáva neoceniteľným darom.

Mesiace

Iba ideš, ideš, nemôžeš nájsť cieľ,
umretá v poslednej bolesti, žijúca v každej minúte.
Keď tvoja cesta nemá začiatok a nevidíš koniec,
sklamali ťa, ale pyšne znášaš kamene, ktoré na teba
hodili, padáš na zem, skrývajúc tvár,
ruky v modlitbe, myšlienky na...
Prosíš a žiadaš: "Vráť späť anjela!"
Keď tvoje srdce je zlomené bolesťou,
úsmev na tvári, oči prezradia ťa a povedia všetko.
Bolestivé krvavé slzy pri pohľade na neho,
ale on, nevidí ťa.
Je slepý tam... v tej diaľke.
Deň sa zmenil na noc.
Pozeráš kamsi... tak ďaleko.
Mesiace sa usmieva,
a ty nachádzaš v úsmeve seba.

Nechaj to ísť

Ked' sa niečo skončilo, nikdy to neoplakávaj,
nič nemôže priniesť späť kúsok spomienky, ktorá odišla.
Objím ju, pobožkaj za noci,
dôveruj, že je tam s tebou,
vedľa teba v tvojom sne,
v твоjich myšlienkach.

Ked' niečo je zabudnuté, nehľadaj to!
Ten malý kúsok zrnka bol premiestnený kdesi inde.
Spomienka môže byť bolestivá, ak chrániš ju,
nenecháš odísť.

Všetko čo zostalo je však mohutnej sily.
Dôveruj v budúcnosť, prinesie krajšie sny.
Šťastie si ťa znova nájde.

Vtáčik

Kde ťa odniesol vietor v jeden studený deň,
a ty si zanechal krásu, ktorá bola stvorená?

Kde odišli šepkajúce slová lásky,
ktoré anjeli nahromadili v modlitbách
v jedno studené zimné poludnie?

Prítomnosť obrala minulosť o spomienky,
ukradnúť budúcnosť, odrežúc želania.

Tmavá krv je mrakom nado mnou.

Kde si sa stratil spievajúce vtáča?

"Odišiel som!"

Sny sa vytratili, modlitby stíchli.

"Tam nie je budúcnosť! Som pochovaný!"

Kde si sa stratilo, žiarivé nebo?

"Je pre nás už neskoro!"

Kde ťa odniesol vánok? Či si letel na krídlach?

"Odišiel som, aby si mohla žiť!"

Mojím priateľom je tmavá realita osamelosti.

Ticho.

Iba desivá spomienka, kdekoľvek idem.

Stojac tam

Stáli sme tam d'aleko od seba,

vietor šepkal naše sny,

ktoré boli zmenené realitou.

Plávali sme šťastím a spolu padali.

Dotkli sa zeme.

Ničivý oheň naokolo.

Diabolské klamstvá prihlásili sa,

pod rúškom noci vydali sen, označený za hru,

kde hercov si vyberal ty.

Vzhľad reality je zakrytý,

prezrádzaš klamlivým bozkom.

Nie je už viac skutočnosti, iba odchádzajúci sen.

Narušenie vzdialenosti je preklatie, ktoré ma zabíja.

Náhrobný kameň

Miesto, kde sa oblaky dotýkajú
a studená sprcha osviežuje túžbu,
kde bozky sa stávajú sladkým nektárom,
aby zajtra patrili inému,
tam sa začína koniec piesne,
ktorú klamstvá ztratili.

Kde sa plamene spoja nad tvou hlavou,
aby ukradli tvoje želania,
tam, kde sviečka svieti jasne v tmavej izbe,
oči sú plné slz,
spomienka, ktorú schovávaš pred svetom,
mení sa na rosu.

Keď si líhaš do postele hladná,
a ráno čakáš aby slnko znova sa zmenilo v bielu noc
a odprevadilo ťa do bezsenného spánku,
želáš si iba jedno: Nájst' sa v tej diaľke.
Láska lietala na priesvitnom obláčiku,
vzniesla sa príliš vysoko, klamstvá zlomili jej krídla.

V tme rakva leží, nie je viac spomienok.

Pochovaná bolesť včerajška.

Ticho obkresľuje tvoje dni, sny sa upokojili.

Dážď klopká v tejto ríši.

Krvavo červený dážď a ty vidíš nebeský jas.

Prales, kde muž stojí sám.

Skláňa hlavu, ruky zabára do piesku,

srdce je plné bolesti.

Pravda zabitá, oči slepo hladia do krajiny.

Láska, zavraždená ostrým nožom vášne.

Postaviť sa nie je možné. Sila je stratená.

Padajúca hviezda a on zdvihne hlavu.

Vidí ju tam. Hlasno zaplače. Vrah zničil sám seba.

Nik nemôže odmyť tú bolesť za tou,

čo ju nemiloval iba, ale bola jeho životom.

Za tou, ktorú pochoval, opustil,

zavraždil posledným tlkotom.

Snehová vločka

Ked' denné svetlo kradne ho od teba,
a v noci vracia späť, vidíš šancu v tme.

Priateľom je bolestivé mučenie.

Túžiš sa dotknúť jeho tváre,
cítiť sladké bozky.

Ale keď slnko skláňa hlavu,
slzy sa v твоjich očiach rozsvietia
ako pamätaná vzdialená spomienka,
čo zanechala ťa samú na rázcestí,
vzbudila nádherný sen.

Ničivá bolesť osamelosti,
keď vrazil ti nôž do srdca.

Ked' mesiac ukazuje ti cestu,
ale nemôžeš ho nájsť nikde.

Zmizol v žiare úsvitu ako letný lejak,
aby obnovil tvoj život, aby potom vytratil sa.
Odletel ďaleko na snehovej vločke.
Keď prišla zima, bol to posledný pokus o padanie ruky,
ktorú je nemožné chytiť už viac.
Snehová vločka klzala, letela ku hviezdám.

Jeden svet, ten náš

Oheň tlie ale na konci iba odraz plameňa sviečky,
žiari, sadá na všetko ako stará spomienka.

Prechádzajúc sa po ďalekých krajinách, našla som ťa,
ale opustila túto túžbu, ktorá bola zabitá v prázdnote.
Čakám na zázrak aby ma znova pobozkal.

Vzdávajúc život, tam bola som s tebou
ako muž bez domova, bez snov.

Ukázal si mi zrkadlo, v ktorom som videla seba,
v ktorom som našla teba.

Predstavili sme si svet, kde cestovateľ túži po novom
kabáte, stvorili svet, kde sme sa stali súčasťou rozprávok.
Ukázali sme inú tvár a putovali bok po boku.

Maska padla, kabát sa natrhol, oblaky sa hádali nad nami
roztrhujúc lásku, ktorou sme mali byť navždy spojení.
Neexistuje budúcnosť.

Voláš, ale nepočuje tvoje prosby.

Studená posteľ, kde stále cítiš teplo jeho tela,
kde držal ťa za ruky a šepkal: "Som s tebou, láska moja."
Prebúdzať sa premýšľaš ako je možné, že odišiel,
oklamal, opustil, zabil sen.

Kde slnko zapadá a ty sama stojíš, čakáš,
že možno zajtra budeš môcť byť v jeho náručí znova.
"Kde si? Kam si odišiel? Neodhadzuj túto lásku,
dones naspäť vášeň, motýle, šťastie včerajšieho slnka!
Iba ma neopúšťaj samú, pretože stálosť ma zabíja."
Neočakávaný pocit, že čo bolo raz tvoje, bolo navždy
okradnuté...